

Nr 227.

Av herr **Andersson, Nils, m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående vissa åtgärder för lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.*

I proposition nr 165 hemställer Kungl. Maj:t, att riksdagen måtte anvisa ett förslagsanslag av 50.000:— kronor för budgetåret 1937/1938 att användas till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård enligt särskilda grunder, vilka framgå av förslag till kungörelse i ämnet. I fråga om bidrag stadgas bl. a., att sådant skall utgå med tre femtedelar av den del av veterinärarvodet, som överstiger sju kronor, samt av resekostnaden för den del av veterinärens resa, som faller utanför ett avstånd av tio kilometer från veterinärstationen.

Å sidan sju i propositionen återfinnes en av medicinalstyrelsen uppgjord sammanställning, som anger såväl statsbidragets storlek som djurägarens kostnader vid anlitan­de av veterinär, varvid hänsyn även tagits till avståndet mellan förrättningsstället och veterinärstationen. Sammanställningen ger vid handen, att medan kostnaden för resa och arvode för veterinärbesök uppgår till 12:92 kronor, om besöksorten ligger femton kilometer från veterinärstationen, springa samma utgifter upp till 22:72 kronor vid det fall, då förrättningsstället är beläget 40 kilometer och till 40:96 kronor vid 100 kilometers resa från veterinärens bostadsort, o. s. v. Såsom statsbidragsregeln är utformad, kommer statsbidragets storlek att öka vid större väglängd mellan veterinärens bostadsort och förrättningsstället, men progressionen kan dock icke anses tillfredsställande för de djurägare, vilka bo långt från veterinärstationen. Gärna skall erkännas, att även för Norrland och andra glest befolkade trakter av vårt land de föreslagna statsbidragsbestämmelserna komma att innebära betydande lindring i de med veterinärbesök förenade kostnaderna för arvode och resa. Det oaktat bliva alltfört djurägare i ovannämnda områden mycket ogynnsamt ställda jämfört med djurägare i tätbebyggda och centrala delar inom landet.

För att belysa och styrka detta påstående må följande anföras. Malmöhus län, som omfattar 4.847 kvadratkilometer, är uppdelat i 21 veterinärdistrikt. I medeltal komma sålunda på varje veterinärdistrikt 231 kvadratkilometer. Jämtlands län har en areal av 51.714 kvadratkilometer och 11 veterinärdistrikt. *Vart och ett veterinärdistrikt inom Jämtlands län är följaktligen ungefär lika stort som Malmöhus län och större än Gotlands och Blekinge län eller 4.700 kvadratkilometer.* För Västerbottens län äro förhållandena i detta avseende ganska likartade, och Norrbottens län, omfattande 105.520 kvadratkilometer och indelat i 8 veterinärdistrikt, är ännu mera ogynnsamt ställt. Västernorrlands,

Kopparbergs och Gävleborgs läns mindre bemedlade djurägare komma likaledes att efter reformens eventuella genomförande få vidkännas avsevärda kostnader för att kunna erhålla sakkunnig vård för sina djur.

I propositionen anföres, att i flertalet fall veterinärstationen torde ligga tio till tjugو kilometer från förrättningsstället. Förestående sifferuppgifter om arealer och antal veterinärdistrikt må kunna anses vara fullgod bevisning för att så icke kan vara förhållandet åtminstone i Norrland. Om rättvisa skall vederfaras Norrlands mindre bemedlade djurägare, måste statsbidragsbestämmelserna så avfattas, att norrländska småbrukare med mindre kostnader än i propositionen beräknade kunna vid behov anlita veterinär för vård av sina sjuka djur. Allmänt erkännes ju, att Norrlands jordbrukare icke haft någon större nytta av de av riksdagen genomförda prisreglerande åtgärderna för jordbruket i sin helhet, och vi anse det därför skäligt och väl motiverat, att riksdagen åtminstone i detta fall beslutar om sådana statsbidragsbestämmelser, att mindre bemedlade avlägset boende jordbrukare bli jämställda med andra, som bygga och bo i centrala delar av landet.

I propositionen refereras flera yttranden över det framlagda förslaget, och i dessa ha förordats andra grunder för statsbidrag till resekostnaderna för veterinärbesök. Föreslagna jämkningar ha i flesta fall gått ut på att staten borde helt ikläda sig kostnaderna för veterinärs resa, när denna företages utöver en viss begränsad räjong, växlande mellan tjugو och fyrtio kilometer. Det torde icke kunna bestridas, att så utformade statsbidragsbestämmelser i föreliggande fråga skulle grunda sig på en sund och rättvis princip, som under-tecknade helt ansluta sig till. Även om resekostnaden övertoges av staten vid förrättning å ort, belägen exempelvis trettio kilometer från veterinärstationen, finge det oaktat den enskilde djurägare, som bor utanför denna räjong, vidkännas jämförelsevis dryga utgifter för veterinärbesök, enär arvodet till veterinären utgår med större belopp allt efter den tid, som åtgår för besöket.

Under förutsättning att riksdagen skulle förorda mindre restriktiva och mera rättvist avvägda statsbidragsbestämmelser än dem propositionen i ärendet innehåller, komme det begärda förslagsanslaget om 50.000 kronor att vara otillräckligt. Emellertid ha motionärerna icke haft möjlighet beräkna storleken av det merbelopp, som ett bifall till motionen skulle kräva, varför ett bedömande av denna fråga måste helt överlätas på det utskott, som kommer att behandla spörsmålet.

Under hänvisning till förestående motivering hemställes sålunda, att riksdagen ville besluta,

att § 2 i medicinalstyrelsens förslag till Kungl. Maj:ts kungörelse angående statsbidrag till lindring i mindre bemedlade djurägares å landsbygden kostnader för djursjukvård måtte erhålla följande lydelse: "Statsbidrag utgår med tre femtedelar dels av den del av veterinärarvudet, som överstiger sju

kronor, dels ock av resekostnaden för den del, som faller utanför ett avstånd av tio men innanför trettio kilometer från veterinärstationen. Vid längre resa än trettio kilometer från veterinärstationen utgår statsbidrag till hela resekostnaden.”

Stockholm den 11 mars 1937.

Nils Andersson.

Karl Aug. Johanson.

H. Sten.
